

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 października 2024 r.
wniosku **P. S.** skazanego za czyn z art. 197n § 1 k.k. i in.,
o wznowienie postępowania kasacyjnego zakończonego
postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2024 r., II KK 59/24,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie z powodu jego
oczywistej bezzasadności.**

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2014 r., IV KK 59/24, Sąd Najwyższy
oddalił jako oczywiście bezzasadne kasacje obrońców skazanego P.S.

W dniu 14 sierpnia 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy
skazanego o wznowienie postępowania kasacyjnego zakończonego wydanym bez
udziału stron postanowieniem o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnych
na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., „w przypadku jeżeli ich bezzasadność nie była
oczywista.” Obrońca jako przesłankę wznowienia wskazał przepis art. 542 § 3
k.p.k., „a mianowicie bezwzględną przyczynę odwoławczą wskazaną w art. 439 § 1
pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.

W związku z tak sformułowanym zarzutem obrońca wniósł o uchylenie

postanowienia Sądu Najwyższego i wznowienie postępowania kasacyjnego oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.k. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania bez wzywania do uzupełnienia jego braków, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Zachodzi ona wówczas, gdy jej stwierdzenie nie wymaga szczególnego badania, gdyż jest ona widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15).

Taka sytuacja zachodzi w rozpoznawanej sprawie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2023 r., I KZP 17/22 (OSNK 2023, z. 4, poz. 20): *„Orzeczenie o oddaleniu kasacji nie jest prawomocnym orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k.”* Sąd Najwyższy w niektórych orzeczeniach zajął wprawdzie odmienne stanowisko i dopuścił wznowienie postępowania kasacyjnego. Zwrócić jednak należy uwagę, że dotyczyło to określonych uchybień, a mianowicie naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z nienależytą obsadą Sądu Najwyższego (zob. m.in. postanowienie z dnia 23 sierpnia 2023 r., II KO 75/23, Lex nr 3597323; postanowienie z dnia 21 czerwca 2023 r., V KO 30/22, Lex nr 3572360). Poza tym, te uchybienia miały swoje źródło w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Tymczasem w złożonym wniosku znalazło się odniesienie do uchybienia z art. 439 § 1 kpk, ale poprzez odwołanie do art. 17 § 1 pkt 11 kpk. Dotyczyć ma ono innej okoliczności wyłączającej ściganie. Rozpoznanie – wbrew oczekiwaniom obrońców I skazanego – kasacji jako oczywiście bezzasadnych, a nie niezasadnych, pomijając zasadność takiego zarzutu, nie stanowi innej okoliczności wyłączającej ściganie. Lektura uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego świadczy o szczegółowym, rzetelnym odniesieniu się przez Sąd

do wszystkich zarzutów kasacyjnych, a nie o stopniu skomplikowania rozpoznawanej sprawy. Połowę uzasadnienia zajmuje część historyczna, natomiast w dalszej jego części Sąd Najwyższy wykazał, dlaczego zarzuty kasacyjne są oczywiście bezzasadne, a przy tym niespójne (s. 6 uzasadnienia) i oderwane od realiów procesowych sprawy (s. 10).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności.

WB

[a]